

jazz nederlands jazz archief bulletin

JUNI 2013 NUMMER 87

www.jazzarchief.nl

Boy Edgar
Prijswinnaar
Oene
van Geel

Bud Powell *en Nederland*

INTERVIEW

Pianiste Soo Cho

LEVENSVERHAAL

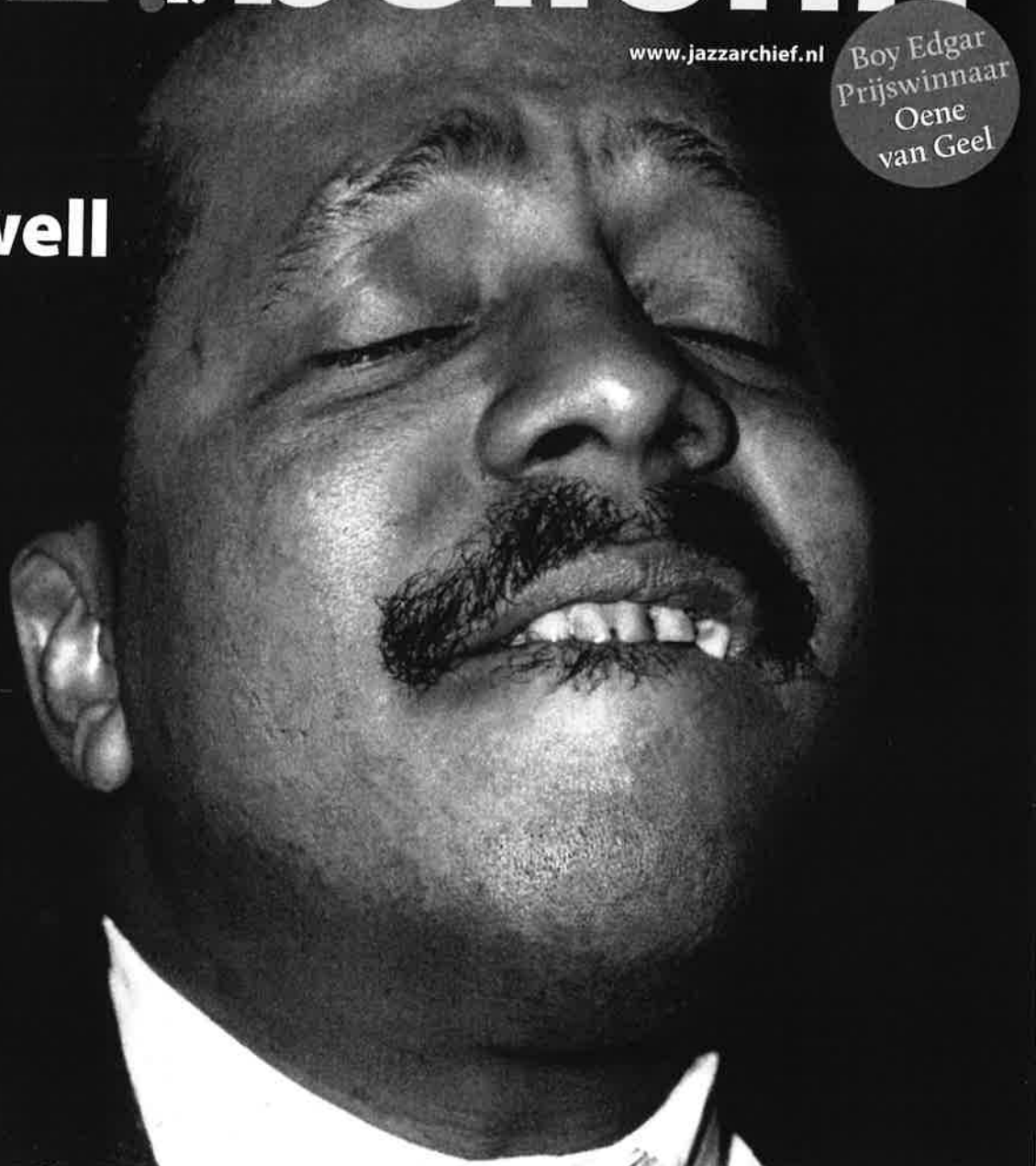
Eddy Doorenbos
(1921-2013)

REPORTAGE

Jonge jazz in de
Staatsliedenbuurt

ORAL HISTORY

Thijs Chanowski's
jazzavonturen

Verschijnt vier keer per jaar

REDACTIE

Coen de Jonge, *hoofdredacteur*
Ton Ouwehand, Bert Vuijsje,
Ditmer Weertman

ERE-REDACTEUR

Herman Openneer

VORMGEVING

Robin van Rheenen

MEDEWERKERS AAN DIT NUMMER

Erik van den Berg, Pieter Boersma,
Terry Cryer, Hans van Eeden,
Frits van der Heijden, Frank van Herk,
Benjamin Herman, Rudie Kagie,
Arnold van Kampen, Kees Koedam,
Jan Persson, Peter Pullman,
Rik Romkes, Hans Sirks, Peter Smids,
Leendert van der Valk, Koen Wessing,
Eddy Westveer, Hans Zirkzee

UITGEVER

Stichting Nederlands Jazz Archief
Piet Heinkade 5
1019 BR Amsterdam
telefoon 020 - 519 18 16
e-mail info@jazzarchief.nl
internet www.jazzarchief.nl

INFORMATIE OVER DE COLLECTIE

Ditmer Weertman, *conservator*
telefoon 020 - 525 21 05
e-mail d.weertman@uva.nl

DRUK

Groen Offset Hoofddorp BV

© 2013 Stichting Nederlands Jazz Archief
Niets uit deze uitgave mag worden opgeslagen,
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande
toestemming van de uitgever.
Mocht onverhoopt een rechthebbende van
beeldmateriaal niet vooraf zijn benaderd, dan
is dit niet te wijten aan moedwillig verzuim,
maar aan de onmogelijkheid de rechthebbende
op te sporen. U kunt zich alsnog melden.

ISSN 1871-9201

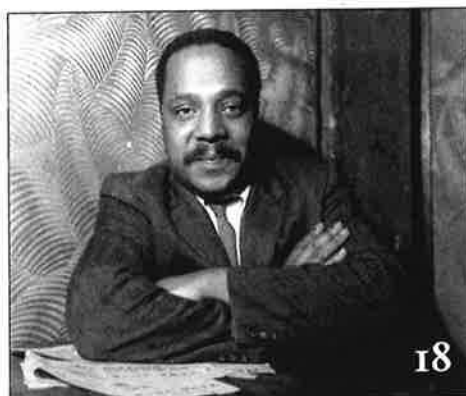
10

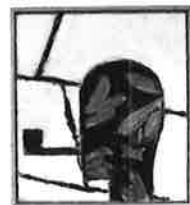
14

13

18

24

26

4 Impressies van de Vriendendag
en meer Nederlands jazznieuws

8 De ambities van het NJA
Gesprek met Paul Gompes

10 Interview met pianiste Soo Cho
door Leendert van der Valk

13 Honderd keer beter dan wij toen
door onze nieuwe columnist
Benjamin Herman

14 Vakbroeders over Oene van Geel
door Coen de Jonge &
Ton Ouwehand

18 Hoe Bud het café inliep
Voorpublicatie uit Peter Pullman's
Bud Powell-biografie

24 Alphons Freijmuth en
zijn jazzgevoel
JazzArt door Kees Koedam

26 Het levensverhaal van
Eddy Doorenbos
door Bert Vuijsje

'Charlie Parker was iets t

Jarenlang vond ze het vreselijk dat ze niet kon swingen. Of nou ja, dat kon ze wel, maar dan was het niet haar eigen muziek. Imitatie-swing, noemt Soo Cho dat. Dat krijgt je als je tegen wil en dank bent opgeleid als klassiek pianiste in Zuid-Korea, ver weg van Amerikaanse jazz.

Soo Cho heeft zich er inmiddels bij neergelegd, ze probeert niet meer krampachtig te swingen. 'Ik moet de spanning uit andere zaken halen, uit akkoorden en noten.' En dat doet de pianiste volop in de composities op haar nieuwe album *Pandora*. Ze speelt samen met haar band Jass United, die bestaat uit saxofonist Javier Giroto, bassist Sven Happel en drummer Jasper van Hulst.

In haar pianospel klinkt haar klassieke opleiding door. De nummers zijn soms zwaar, ze grijpen de luisteraar op onverwachte momenten. Maar het is niet enkel kommer en kwel, ze eindigt de cd met *She Believes In Me*, bij Nederlanders beter bekend als *Zij gelooft in mij*. 'Ik hoorde een meisje het zingen bij een talentenshow op tv en ik vond het een mooie melodie.' De plaat heeft op die manier iets weg van het

levensverhaal van Soo Cho: vol drama, maar verteld met een lichte toets.

Seoul

Ze groeide op in Seoul, in een sportgezin. Haar twee broers spelen nu nog in de internationale basketballeague, ook haar vader en moeder waren professionele sporters. Soo Cho niet. Ze had wel sporttalent, maar niet de motivatie om dat te benutten. Het enige wat het haar heeft opgeleverd, is dat ze binnen vijf minuten kon fietsen toen ze in Nederland kwam. Maar toen was ze al 28 jaar oud.

In haar ouderlijk huis was nauwelijks muziek. En als die er was, was het Bach, Beethoven, Chopin. Geen moderne muziek en al helemaal geen pop of iets dat groove had. Ze was drie jaar toen ze voor het eerst achter de piano bij een vriendin van haar moeder zat. Haar moeder had zelf niets met muziek, maar nu Soo eenmaal die lessen kreeg, moest ze er ook volledig voor gaan. Streng was haar moeder. En Soo haatte de piano. 'Ik wilde nooit naar les. Toen ik tiener was, begon ik smoesjes te verzinnen. Ik zei dat ik ging, maar vervolgens zwierf ik door de stad. Dan belde mijn lerares naar mijn moeder en kreeg ik weer een uitbrander.' Toch zou de piano haar reddingsboei worden.

'In Zuid-Korea wil iedereen naar de universiteit. Ik ook. Ik was geen bijzonder goede leerling, ik blonk niet uit in sport,

het enige dat mij naar de universiteit kon krijgen was een muziekbeurs.' Ze haalde het, maar echt gelukkig werd ze er niet van. Het was nog een vrouwenuniversiteit ook. Niet echt haar idee van een leuke tijd.

Liever speelde ze in bars en hotels. Maar toen haar docente hoorde dat ze dat deed, dat ze nota bene pop speelde, was ze woedend. Soo Cho ging er desondanks mee door om geld te verdienen. Met haar opleiding stopte ze na drie jaar. Ze had een grote schuld opgebouwd, die ze afbetaalde door nog meer in hotels te spelen.

'Ik voelde me verloren, leeg. Ik heb op de stomste feestjes gespeeld, ik heb begeleiding voor karaoke gespeeld. Ook de klassieke muziek stond me tegen. Het draaide niet om de muziek, maar om geld.'

Utrecht

Op een van die avonden in een hotellobby hoorde ze jazzpianist Duke Jordan. 'Misschien kun je je het niet voorstellen, maar dat was echt nieuwe muziek voor mij. Ik vond het interessant en wilde meer horen. Ik luisterde naar Charlie Parker, maar dat was iets te heftig. Toch was ik gegrepen door jazz.' Ze zocht

te heftig'

'Ik heb meestal
wel zo'n twintig
onvoltooide
liedjes
hangen'

naar mogelijkheden voor een jazzopleiding in Seoul, maar dat kon alleen privé en was dus vreselijk duur.

In 2000 sprak ze over haar jazzdromen met een vriend die in Nederland woonde. 'Hij zei dat hij iemand kende bij het conservatorium in Utrecht en dat ik moest proberen om daar binnen te komen.' Toen haar moeder van het plan hoorde, werd ze kwaad. Welke zot gaat er nou voor de muziek verhuizen naar de andere kant van de wereld? Maar Soo Cho verkocht haar piano voor een ticket en een tijdelijke woning.

Docent Bert van den Brink hoorde het klassieke stuk dat ze hem voorspeelde en nam haar aan. 'Ik heb hem later nog eens gevraagd waarom hij me heeft toegelaten. Ik wist niet eens hoe ik moest improviseren. Hij zei dat hij het wel interessant had gevonden, iemand die uit Zuid-Korea kwam om hier te spelen.'

Amsterdam

De lessen van Bert van den Brink vond ze geweldig. Soo Cho leerde improviseren, ze leerde jazz kennen. Maar de theorielessen waren allemaal in het Nederlands. Ze wilde naar Amsterdam, waar een internationaal klimaat heerste.

Bij haar eerste auditie werd ze afgewezen. Ze hoorde dat een van de docenten had gezegd dat het nooit iets zou worden met haar en jazz. Op haar piepkleine kamertje in Amsterdam, tussen de muizen en haar altijd stoned huisgenote, begon ze te drinken. Dat hield ze

twee maanden vol. Toen hoorde ze Keith Jarrett. 'Het was het nummer *Blame It On My Youth*, na vier maten liepen de tranen over mijn wangen.'

Tot dan toe had ze vooral de verplichte bebop beluisterd, maar dit was iets anders. 'Hij speelde heel weinig noten. Je hoort tegenwoordig iedereen moeilijk doen met vreemde maatsoorten en een

heel circus, maar Jarrett speelt bijna altijd in vierkwarts en heel simpel.'

Ze had nog vier maanden tot haar herkansing op het Amsterdams conservatorium, haar laatste kans. Ze had niets om op terug te vallen, ook niet in Seoul waar ze met ruzie was vertrokken. Ze haatte die Amsterdamse docent die geen vertrouwen in haar had. Ze zou hem laten horen wat ze waard was. Vier maanden lang oefende ze dag en nacht.

Ze moest een standard voorspelen. Daar heeft ze een hekel aan. Standards zijn niet haar liedjes, het voelt niet als haar muziek. Maar het moest. En ze werd toegelaten. Vervolgens liep ze door de gangen waar ze die gehate docent tegenkwam. Ze kon hem niet in de ogen kijken. 'Ik had genoeg van die angst, dus op een dag heb ik gevraagd of ik van hem les kon krijgen. We zijn naar elkaar toe gegroeid, we zijn nu goede vrienden.' Ze wil niet zeggen wie het is.

En er was nog iets dat ze toen besloot. 'Ik ben gestopt met standards spelen. Vanaf toen ben ik echt begonnen met mijn muziek. Ik wil niet liegen in mijn muziek.'

Epse

Haar muziek is luistermuziek. Ze woont nu met haar vriend in Epse, een klein dorpje met 2000 inwoners vlak bij Apeldoorn. 'Ik wil niet meer in de stad wonen. Met het geluid van auto's en de overlast van junks kan ik me niet concentreren op mijn compositie. Ik kan geen twee dingen tegelijk horen.'

Elke dag achter de piano begint ze met

Jass United: Sven Happe, Jasper van Hulst, Javier Girotto (onder) en Soo Cho

'Ik kan prima swing spelen, maar dan imiteer ik'

Bach. Toch weer Bach. 'Inmiddels vind ik het prachtig. Nu ik doe wat ik wil doen, vind ik alles weer muzikaal interessant. Ook het klassieke werk, dat zit nu eenmaal diep in me.' Na Bach pakt ze een van de notitiebriefjes die op de muur naast haar piano hangen. 'Ik heb meestal wel zo'n twintig onvoltooide liedjes hangen. Vaak zijn het niet meer dan een paar maten. Dan verander ik een noot en hang ik het weer terug. Net zolang tot het een keer af is.'

Voor haar album *Pandora* had ze twee dagen voor ze met haar band de studio in ging nog een nummer nodig. Voor het eerst is ze gestructureerd te werk gegaan. Ze is gaan schuiven met maten, gaan puzzelen met de compositie. 'Dat nummer is de titeltrack geworden.' Het begint met een roffel en is sterk ritmisch. Het is zelfs het nummer met de meeste swing op de plaat.

'Ik denk niet dat ik vaker op die manier ga werken. Ik kan prima swing spelen, maar dan imiteer ik. En ik wil niet liegen in mijn muziek.' Toch heeft ze laatst nog gezondigd. Ze is *artist in residence* in Nijmegen, wat betekent dat ze in vier shows mag experimenteren. Dus wat deed ze op de eerste avond? Ze speelde standards, dat is voor haar een experiment. 'Ik heb er erg veel lol mee gehad, maar om eerlijk te zijn: ik voelde me een beetje een leugenaar.' ●

BIOGRAFIE/DISCOGRAFIE

- 1973 Geboren in Seoul
- 1991 Klassiek piano aan de Sung Sin University in Seoul
- 2001 Jazzpiano conservatorium Utrecht
- 2002 Jazzpiano conservatorium Amsterdam
- 2005 - 2007 Concertreeks in het DJS Jazzpodium Dordrecht
- 2006 Afgestudeerd jazzpiano in Amsterdam
- 2008 Young VIPs tournee
- 2008 Master Jazzcompositie aan Koninklijk Conservatorium Den Haag (graduate)
- 2008 Cd *Prayer* (Challenge)
- 2009 Master Jazzpiano in Amsterdam (graduate)
- 2008 Studeert een semester aan de Manhattan School of Music in New York
- 2010 Cd *Little Prince* (Challenge)
- 2013 Cd *Pandora* (Curling Legs Records)
- 2013 Artist in Residence in Nijmegen

SIGN BY ANS